

MEGHAN QUINN

Ik haat kerst

Vertaald door Jade Vening

AMSTERDAM . ANTWERPEN

Proloog

Caleb

Beste Kerstmis,

Ik haat je.

Is dat hardvochtig? Misschien.

Maar waarom moeten je aanstekelijke liedjes en hartverwarmende magische verhalen over familie en saamhorigheid me overal volgen?

Waarom zijn er, waar ik ook kijk, twinkellende lichtjes, glanzende kerstballen en vrolijke kinderen?

Waarom moeten we uren in de kou staan blauwbekken om te zien hoe de burgemeester de lichtjes in één enkele boom aandoet? We weten inmiddels allemaal wel hoe een boom met lichtjes eruitziet; er staan er tientallen verspreid langs de witte hekjes op Main Street.

En het allerbelangrijkste: waarom moeten je toegewijde bewonderaars – in hun lelijke kersttruien met net-uit-de-oven, afgrijslijk gedecoreerde peperkoekmannetjes erop – me door de hele stad achternazitten om me te vragen wie ik dit jaar onder de maretak zal zoenen?

Het antwoord is: niemand.

Niemand!

Die kans is jaren geleden al verkeken, toen ik het enige goede in mijn leven verklootte. Dus, mocht iemand me horen, mocht iemand me kunnen verlossen van deze vrolijke en opbeurende

*gezelligheid – beter bekend als mijn eigen persoonlijke hel –
wordt dat zeer gewaardeerd.*

*Hoogachtend,
Resting Scrooge Face*

‘Wat ben je aan het schrijven?’ vraagt Arden als hij mijn bouwmarkt binnenstapt.

Met een ruk kijk ik op naar de zeventigjarige postbezorger die een rood-met-groengestreepte coltrui onder zijn bowlingshirt draagt.

Ja, zelfs een van mijn beste vrienden – ondanks het leeftijdsverschil van veertig jaar – is bezweken onder de druk van een ‘vrolijke’ kerst.

‘Niets,’ antwoord ik, terwijl ik de brief verkreukel en in de prullenbak gooi. Waarom had ik gedacht dat het opschrijven van mijn minachting voor de feestdagen zou helpen? ‘Ben je klaar om te gaan?’

Hij houdt zijn bowlingtas omhoog en lacht. ‘Klaar. Maar het lijkt erop dat jij dat niet bent. Waar is je bowlingshirt?’

‘In mijn truck. Ik kleed me wel om als we er zijn.’

‘Het zou er beter uitzien als we op bowlingavond al omgekleed aankomen. Meer intimiderend.’

Ik slaak een diepe zucht en plaats mijn handen op de toonbank.

‘Arden, ik heb het net doorstaan om twee uur lang oma’s met permanentjes en feestelijke kerstvesten te helpen, terwijl ze vroegen welke kerstverlichting het mooiste om hen heen gewikkeld zou staan voor een of andere kerstparade die deze week gehouden wordt in het verzorgingstehuis. Dus vergeef me dat ik even een *freaking* seconde nodig heb.’

‘Weet je, “onzin” was een korter antwoord geweest.’

‘Staat genoteerd,’ antwoord ik. ‘Laat me de kassa afsluiten en dan rij ik jou en je gerimpelde achterste naar Port Snow.’

Terwijl ik de lade van de kassa eruit haal en naar het kantoor achterin breng, roept hij: ‘Deze lompe antiplezier-houding die je de laatste tijd hebt, heeft zeker niets te maken met het feit dat Nola Bisley weer terugkomt, of wel?’

Ik stop even, mijn rugspieren verkrampen als ik de lade steviger vastgrijp. Heeft mijn kloterige houding – inclusief mijn krankzinnige brieven aan Kerstmis – iets te maken met degene die me ontglipt is? De vrouw die toevallig is terugverhuisd naar onze kleine, winterse stad in het hart van Maine?

En óf het daarmee te maken heeft.